

Türkiye'nin Kürtlere Karşı kampanyası:

Emperyalizm Rojava da Kürtlere nasıl ihanet etti ?

-
Son birkaç hafta içinde Türkiye destekli Heyet Tahrir El Şam (HTŞ) saldırısı Esad rejimini devirmeyi başardı. Batı medyasında bu durum genel olarak kutlandı. Ancak haberlerde yer almayan bir husus, Türkiye'nin eş zamanlı olarak Kuzey Doğu Suriye'deki Kürt Özerk Bölgesi'nin (AANES), daha yaygın olarak bilinen adıyla Rojava'nın bir kısmına doğru ilerlemesidir.

Türkiye geçtiğimiz haftalarda Tel Rıfat'ı ve son birkaç gün içinde de Fırat'ın batısında Kürtlerin kontrolündeki son şehir olan Menbiç'i alarak Kürt bölgesine doğru ilerlemeye devam etti. Türk güçleri müttefik cihatçılarla birlikte nehrin iki yakasını birbirine bağlayan Qereqozac köprüsünü bombaladı ve muhtemelen köprüyü ele geçirip geçmeyi hedefledi, ancak püskürtüldüler. Şimdiden toplu infaz ve tecavüz haberleri gelmeye başladı. Ain Issa'da bir aileden [sekiz kişi bir günde](#) öldürüldü.

Erdoğan HTŞ'nin saldırısını destekleyerek Türk emperyalist emellerini ilerletme fırsatını yakaladı. Kuzey Suriye'yi *fiili* kontrolü altına almak ve Şam'da yeni kurulan cihatçı rejimi kuklası olarak kullanmak niyetinde. Hepsinden önemlisi, Kürt özerk bölgesini ezmek ve yıllardır başına bela olan solcu PKK ile bağlantılı SDG milislerini Türkiye sınırından temizlemek istiyor. Kürtlerin ulusal özlemlerini ezmek ve Rojava'da özerk bir Kürt devletinin işaret fişeğini söndürmek niyetinde. Batı emperyalizmi 2014'ten beri IŞİD'e karşı en yetenekli savaşçılar olarak Kürtlere dayandı. Şimdi ise bir ihanet hazırlığı olduğu açıktır. Bu durum bir kez daha şunu teyit etmektedir: küçük ve ezilen uluslar emperyalist yağmacıların pazarlıklarında piyon muamelesi görmektedir. Bu gangsterlere hiçbir şekilde güvenemezler.

Kürt halkının kalıcı bağımsızlık ve gerçek özgürlüğe kavuşmasının tek yolu, Ortadoğu'da sosyalist bir federasyon için tüm ezilen ve sömürülen halklarla birlikte mücadele ederek bölgedeki tüm çürümüş rejimleri yıkmaktır.

Erdoğan'ın Kürtlere karşı kan davası

Son birkaç yıldır tüm büyük güçler Suriye'nin harabeye dönmesinde rol oynadı. Ancak Erdoğan özellikle acımasız davrandı. Türkiye, IŞİD ve HTŞ de dahil olmak üzere cihatçı gruplara büyük yatırımlar yaptı ve bölgedeki çıkarlarını güçlendirmenin bir yolu olarak bu grupları destekledi. Erdoğan için bu grupların ne kadar barbar olduğu önemli değil, sadece onları nasıl kullanabileceği önemli. Kürtler on yıldır Suriye'de cihatçılarla savaştığı için Erdoğan onları planlarını baltalayan bir güç olarak görüyor.

Erdoğan ayrıca Kürtleri Türk devleti içinde beşinci kol olarak görüyor. Suriye, İran, Irak ve Türkiye arasında dağılmış olan Kürtler, Türkiye nüfusunun yüzde 15-20'sini oluşturuyor. Bu nedenle Kürtler onun iktidarı ve 'büyük Türkiye' hayali için en büyük tehditlerden biri olabilir. Kürt örgütleri Türkiye'deki pek çok sendikayı ve yasal sol siyasi parti olan DEM kontrol ediyor. DEM en yüksek noktada Türk işçilerinden ve gençlerinden çok sayıda oy almaya hazır görünüyordu ve ağırlıklı olarak Kürt olan tabanından kopma potansiyelini ortaya koydu. DEM Kürt bölgelerindeki seçimlerde çoğunluğu kazanmaya devam ediyor. Özellikle PYD/YPG (Suriye'deki ana Kürt güçleri)

ile yakından ilişkili olan PKK'yı (Kürt İşçi Partisi) yok etmeye niyetli.

Sonuç olarak geçtiğimiz yıllarda Erdoğan, dolaylı olarak IŞİD'i destekleyerek ya da doğrudan askeri saldırılar düzenleyerek Kürtleri ezmek için utanmadan yola çıktı. Erdoğan 2015 yılında, PKK'ya yönelik olduğunu söylediği ancak gerçekte büyük ölçüde sivilleri hedef alan bir operasyonla Türkiye'nin Kürt bölgelerini bombaladı ve saldırdı. 2018'de Kürtler enerjilerini hala IŞİD'e saldırmaya odaklamışken, Erdoğan Fırat'ın batısındaki Kürt bölgesine acımasız bir saldırı düzenledi ve PYD'nin elindeki Afrin şehrini kuşatıp ele geçirdi. 'Zeytin Dalı Harekatı' adı verilen bu saldırıda binlerce kişi öldürüldü ve 150.000'den fazla kişi yerinden edildi.

Erdoğan her ne kadar anti-emperyalist bir duruş sergilemeyi sevse de -örneğin Filistin meselesinde- bu tamamen yanlıştır. O da diğer dünya liderleri gibi, Ortadoğu'yu cehenneme sürüklemeye devam eden, çürümekte olan kapitalist sınıfın temsilcileridir. Kürtlere yönelik bu Türk kuşatması püskürtülmezse, şüphesiz daha fazla trajedi getirecektir.

Güvenilmez müttefikler

Türkiye yadsınamayacak kadar güçlü bir devlet. Peki ama Kürtlerin yanında kim var?

Rojava 2013 yılında, Suriye devrimi her iki tarafta da gericiliğin hakim olduğu bir iç savaşa dönüşürken kuruldu. YPG, PKK'nın fikirlerinden etkilenmiştir ve ilerici, solcu bir güç olarak görülmektedir. Bu nedenle büyük bir yankı uyandırmıştı. Gerçek destekleri her zaman şu ya da bu güçlü fraksiyondan değil, sadece Kürt bölgelerinde değil, yoksul ve ezilen kitlelerden geldi. Bu devrim, devrimci bir komünist programla ve Kürt ulusunun parçalandığı Suriye, Türkiye, Irak ve İran'ın yoksullarına ve işçi sınıfına yönelik bir sınıf çağrısıyla bağlantılı olsaydı, çok daha geniş bir alana yayılabilirdi.

Ancak Kürtlerin liderliği mücadelenin tamamen ulusal bir karaktere sahip olduğunu ve askeri müttefik bulma meselesinin siyasi değil tamamen taktiksel bir mesele olduğunu düşünüyordu. Suriye'deki cihatçı isyancılara muazzam mali ve askeri destek vererek Frankenstein'in canavarı IŞİD'in ortaya çıkmasına yardımcı olan Amerikalılar, IŞİD'i geri püskürtmek ve Suriye'de yeniden bir yer edinmek için bir destek noktasına ihtiyaç duyuyordu. Bu amaçla YPG'yi kullanmaya çalıştılar.

Kürt liderliğine ittifak karşılığında para, silah ve destek teklif ettiler. Ancak bunun bir bedeli vardı. Amerikalılar bunun karşılığında Kürtleri kullanmak niyetindeydi ama onlara hiçbir zaman gerçek bir garanti vermeyi planlamadılar.

Amerikalılar 2014'ten itibaren Kürtleri SDG (Suriye Demokratik Güçleri) adı altında örgütledi. Bunun PYD/YPG'den bağımsız ortak bir güç olması gerekiyordu. Ancak gerçekte ön saflarda her zaman Kürtler vardı. SDG'nin bir parçası olan Amerikalıların rütbeleri ya da soyadları yoktu. Neredeyse tamamen gizlilik içinde hareket ediyorlardı. Yine de Kürtlerden büyük taleplerde bulundular, tüm askeri hedefleri belirlediler ve onları IŞİD kontrolündeki şehirden sonra IŞİD kontrolündeki şehre gönderdiler. Toplamda, 2015-19 yılları arasında, sekiz Amerikalıya karşılık 11,000'den fazla Kürt IŞİD'e karşı savaşırken öldürüldü.

Kürtler IŞİD'e karşı en etkili savaşçılarıydı. Dünya üzerindeki en barbar örgütlerden birine karşı tüm yaşam biçimlerini savunmaya çalışıyorlardı. Ancak SDG liderliği, askeri destek karşılığında siyasi bağımsızlıklarını feda etti. Şu anda karşı karşıya oldukları felaketin yolunu açan da bu oldu.

Amerikalılar hiçbir zaman Kürtlerin köşesinde durmadı. Kürtler, Suriye'deki güç dengesini Rusya

ve İran'ın aksine ABD'ye doğru biraz daha kaydırmak için bir araç olarak kullanılırken, ABD de Türkiye'ye kur yaptı ve İslamcı gruplara skandal bir şekilde para aktardı. Bu arada SDG'nin hangi şehirleri alması gerektiği konusunda tüm kararları onlar verdi ve Kürtlerin devrimi Suriye hükümetinin kontrolündeki bölgelere ya da Türkiye'ye yaymaya çalışmasını engelledi.

Skandal bir şekilde Amerikalıların Türkiye'nin 2018'de Afrin'e yönelik saldırısına yanıtı, SDG'nin generali Mazlum Abdi'ye Afrin'in stratejik bir hedef olmadığını bildirmek oldu. Pentagon "onları 'İŞİD'i yenme' operasyonlarımızın bir parçası olarak görmüyoruz... ve onları desteklemiyoruz" açıklamasında bulundu.

Her şeyden önce Kürtler ABD desteği için büyük bir siyasi bedel ödedi. Solcu Kürt güçleri bölgede devrimci bir hareketin öncüsü olabilirdi. Ulusal bir hareketin sınırları içinde kalarak ve kapitalizmden kopmayarak -Amerikan desteği için olmazsa olmaz koşullar- destekleri zorunlu olarak Kürt nüfusuyla sınırlı kaldı. ABD emperyalizmi gezegendeki en gerici güçtür. Ortadoğu'da haklı olarak ve evrensel olarak nefret edilmektedir. ABD desteğinin zehirli hediyesi, Kürtlerin davasını geniş bölge kitlelerinden daha da izole etti.

Emperyalizm tarafından ihanete uğradı

Afrin bundan sonra yaşanacakların habercisi oldu. İŞİD'in 2018'de geri püskürtülmesinden bu yana Amerikalılar Kürtlere verdikleri desteği kademeli olarak çekmeye başladı. Bu durum Kürtleri bir süreliğine Türkiye ve İslamcılara karşı Esad rejimi ile fiili bir saldırmazlık anlaşması içinde bıraktı ama bu asla böyle kalamazdı. Kürtlerin bu güçler arasında denge kurabileceği ve onları birbirlerine karşı kullanabileceği dönem sona erdi.

Türkiye, HTŞ'yi silahlandırır ve tedarik eden en büyük oyuncu olarak ABD ve Rusya'nın yerini almıştır. Türkiye'nin desteği karşılığında alacağı bedel, faaliyetlerine göz yumulması olacaktır. Batı emperyalizmi için önemli olan tek şey olabildiğince çok ganimet elde etmek ve 'sahadaki gerçekler'. Şimdi pastadan kendilerine bir parça koparmak için giderek daha fazla Türk müttefiklerine dayanacaklar.

Sadece ABD değil, İngiltere ve Avrupa da artık Kürtler söz konusu olduğunda Erdoğan'ın dümen suyunda dans ediyor.

Geçtiğimiz haftalarda İngiltere'de [Kürt gruplara yönelik baskılar da bunu göstermektedir](#). Altı Kürt'ün terör örgütü üyesi olmakla suçlanması, Batılı hükümetlerin eş zamanlı olarak HTŞ'yi terör listesinden çıkarmayı tartıştığı bir dönemde aşırı bir ikiye bölünme sergilemektedir. Geçtiğimiz ay Almanya, Türkiye'ye 40 adet Eurofighter Typhoon uçağının satışını engellemekten vazgeçti. Bu, emperyalist ülkelerin küçük ulusların 'haklarına' yönelik gerçek tutumlarına dair sert bir derstir. Türkiye'nin bu son saldırısı üzerine Abdi'nin ABD'ye kendileri adına müdahale etmesi için yalvardığı açıktır. Bunun yerine ABD, Kürtlerin Menbiç kentini Türkiye destekli milislere terk etmek zorunda kaldığı sahte bir ateşkese aracılık etti. Biden bir keresinde Kürtlere "tek dostunuz dağlar değil" demişti. Biden bir keresinde Kürtlere "dağlar sizin tek dostunuz değil" demişti. Bu doğru olabilir ama kendi de kesinlikle Kürtlerin dostu değil.

Sırada ne var?

Köşeye sıkışan Kürt liderliğinin bazı kesimleri şimdi yeni rejimle işbirliği yapmayı düşünüyor. Ordu tarafından bu yönde adımlar atılmaya başlandı bile; örneğin hükümet binalarına yeni Suriye bayrağı çekiliyor. Ancak buna kalkışmak büyük bir hata olur.

Esad rejiminin çöküş hızı, eski devletin içten içe çürüdüğünü gösterdi. Bundan sonra ne olacağını kesin olarak söylemek mümkün değil. Ancak şu anda devletin boşluğunu başka silahlı gruplar dolduruyor ve ülke bir dizi emperyalist güç ve savaş aşası tarafından işgal edilmiş durumda. HTŞ'nin güçleri İdlib'den Şam'a kadar uzanıyor, kuzeyde doğrudan Türk vekilleri, güneyde Dürzi milisler, Golan Tepeleri'nde İsrail, batıda Ruslar, güney doğuda ABD bağlantılı gruplar var ve IŞİD şimdi bir kez daha çölden ilerliyor. HTŞ'nin içinde, kendilerini 'ılımlı' olarak yeniden gösterme çabalarına rağmen, el-Colani'nin saygınlık kazanma çabasına kuşkusuz kızgın olan katı Vahhabi de yok değil.

Bu, olduğu gibi kınanmalıdır: çepeçevre gericilik, emperyalizmin ve Orta Doğu'da çürümüş kapitalist sistemin ürünü olup, hiçbir hizip Suriye'deki ezilen kitlelerin herhangi bir kesiminin çıkarlarına hizmet etmemektedir. Ortaya çıkacak olan, Kürtlerin yer alabileceği demokratik bir devlet değil, acımasız bir mezhepçi bölünmedir.

En yüksek noktasında 'Rojava rüyası' milyonlara hitap ediyordu. SDG (artı PYD/YPG) Suriye'de büyük bir toprak parçasını elinde tutarken, PKK ve DEM Türkiye'nin Kürt bölgelerindeki bir dizi bölgede fiili bir güce sahipti ve İran ile Irak'ta ciddi bir nüfuza sahipti. Hatta 2015 yılında Türkiye'nin Kürt bölgelerindeki kitleler ayağa kalkarak Türk devletinin saldırılarına karşı koymaya hazırlandı. Ancak müttefiklerini, özellikle de Amerikalıları yabancılaştırma korkusuyla PKK bir hata yaptı ve bu bölgelerdeki nüfusu silahlandırmayı sınıf mücadelesi yöntemleriyle ve daha uzaktaki sömürülen Kürt ve Kürt olmayan kitlelere devrimci bir çağrıyla birleştirmesi gerekirken geri durdu. O zamandan bu yana liderlik emperyalist güçlerle işbirliği yapma yolunda ilerlemeye devam etti. Şimdi emperyalistler korkunç bir ihanete hazırlanıyor.

Birçok fırsat kaçırıldı. Esad rejiminin ne kadar çürümüş olduğu göz önüne alındığında, eğer Kürtler Suriye'deki kitlelere ilerici, sınıf temelli bir pozisyon sunmuş olsalardı, HTŞ yerine rejimi deviren taraf olabilirdi ve bu da onları çok daha güçlü bir konuma getirirdi. Esad rejimi Ortadoğu'daki kapitalizm zincirinin sadece bir zayıf halkasıydı ve diğer rejimlerin çoğu da en az onun kadar çürümüş durumda. Suriye'nin Kürtler öncülüğünde devrimci dönüşümü, bölgedeki kitleler için bir yol gösterici olabilirdi.

Şimdi Kürtler geri adım atıyor. Mümkün olan tek çıkış yolu, bir vatan için mücadelenin sadece ulusal bir askeri mücadele ile çözülemeyeceğini kabul etmektir. Kürtlerin özgürlüğü ancak Erdoğan'ı ve Suriye'deki İslamcılarını devirmek için verilecek devrimci mücadele ile mümkün olabilir. Bu da ancak Kürt ve Kürt olmayan kitlelerin birleşik devrimci mücadelesiyle başarılabilir. İhtiyaç duyulan şey, Türk işçi sınıfını ve gençliğini egemen sınıf ve devletten koparmaktır. Türkiye'de enflasyon ve genç işsizliği tavan yapmışken, zemin bunun için olgunlaşmış durumda. Bu arada Suriye'de kitleler Esad'dan nefret ediyor olabilir ama yeni İslami rejime de pek sevgi beslemeyeceklerdir.

Komünistler Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkını kesinlikle savunurlar. Kürtlerin kendilerine karşı pek çok zulüm gerçekleştirmiş olan baskıcı devletlere karşı mücadelesi özünde ilerici, devrimci bir mücadeledir. Bu mücadele, dünyanın dört bir yanında kemer sıkma politikalarına, diktatörlüğe ve emperyalizme karşı mücadele eden milyonlarca işçi ve gençte yankı bulabilir ve buluyor ve sempati uyandırabilir ve uyandırıyor.

Bu kadar geç bir zamanda bile, Kürtleri ve Kürt olmayanları kapsayan devrimci bir parti inşa

etmek için mücadele ederek ve bölge halklarının tüm mücadelelerini Ortadoğu Sosyalist Federasyonu sloganına bağlayan sınıf temelli bir çağrı kullanarak başarıya ulaşabilirler. Rojava'yı savunmanın ve devrimi yaymanın yolu budur. Ancak bunun için emperyalizmden, sınıf işbirlikçiliğinden ve kapitalizmden tamamen kopmak gerekir.